

Anteckningar ang. Morfarsfar Per Knutsson, Torlarp, född 1820 död 1891, och hans hustru var Morfarsmor Johanna Hansson från Vallaröd, född 1823 död 1887.

Enligt uppgifter lämnade av Moster Essan den 16 mars 1984:

Vår morfarsfar, Per Knutsson, var lantbrukare och tillika byggmästare. han hade en från början betydligt mindre gård än mor morsfar (av vilken han för övrigt förvärvade ett stort stycke oupodlad och svårarbetad mark i den del av socknen som kalla- des Hältöjet (sankmark?).

Per och Johanna Knutsson hade många barn, vilka tidigt sattes i hårt arbete. Också döttrarna fick vare med och bruka jorden, vilket ej var vanligt. Barnen ansåg att fadern var hård och att han utnyttjade dem som arbetskraft. Detta skulle vara anledningen till att de ej, enligt den nya tidens sed, kallade sig Knutsson som fadern, utan att de i stället ville heta Persson, Kanske Morfar, Gustaf Persson, av samma anledning föredrog att ej stanna på gården - som enligt Moster Essan så småningom blev "en stor och präktig gård" och arbeta under fadern, utan föredrog att bli urmakare?

Vår morfarsfar var en driftig man, oerhört arbetsam, och hade framgång i sitt arbete som lantbrukare/byggmästare. Ett bevis för detta är att han, enligt Moster, vid sin död år 1891 hade mer än 50.000 på banken". Det var ju vid denna tid en avsevärd summa. (Det tennstop, märkt 1843, som jag fick i gåva av Moster Essan på min 50-årsdag, har tillhört Per och Johanna Knutsson. Moster tror att hennes farmor och farfar fick det i bröllopgåva av brudens föräldrar i Vallaröd.

Per Knutsson uppförde tillsammans med sina söner och på beställning av den blivande sonhustruns (vår Mormor, Hilda Paulina Andersdotter) föräldrar på mark, som ägdes av dessa, det hus intill vägskelet i Strövelstorps kyrkby, där det unga paret skulle bo och där så småningom Mamma och Moster Essan såg dagens ljus och där Morfar hade sitt urmakeri.

I huset, som enligt Moster hade "sex fönster i rad och var byggt av tegel" det stämmer fortfarande) fanns på ena gaveln inrymd Morfars urmakeriverkstad och butik samt ett litet rum där de två lärlingarna bodde. På den andra gaveln låg Strövelstorps lilla postkontor. Morfar och Mormor hyrde alltså ut ett rum i huset till Kungl. Postverket.

Båda gavlarna var försedda med verandor och på Morfars sida av huset fanns i väggen inmurad en stor klocka (Jag har sett om inte klockan, minns ej klart, så åtminstone hålet efter klockan. Det är nu igenmurat.).

I mitten av huset låg de rum där den unga familjen hade sitt hem. Trädgården - numera sorgligen avstyckad - var stor, och där fanns enligt Moster: "Många äppel- och päronträd, alla sorters bärbuskar, ett högt körsbärsträd där jag gärna klättrade, ängsligt bevakad av vår stora svarta hund, många rabatter med pioner, stockrosor, löjtnantshjärtan och gula liljor. Mor älskade blommor precis som Helga gjorde."

Moster Essen har inga personliga minnen av sina farföräldrar. Hennes farfar dog samma år hon föddes, hennes farmor fyra år innan hon kom till världen. System, lilla Helga, som fick sitt namn efter en liten moster som avled i 2-årsåldern, var fyra år gammal då förfadern Per Knutsson avled.

Om sina farföräldrars föräldrar, säkerligen födda på 1700- talet, sade Moster Esther att "de var också från trakten bodde visst i Ausås" och "de var alla lantbrukare".

Mormor hade inga svärföräldrar som kunde stödja henne då hon, ännu ej 30 år fyllda, blev änka, Morfar Gustaf Persson avled i lunginflammation penicillinet var ju ännu ej uppfunnet. Hennes egna föräldrar levde dock. De var nästan en generation yngre än svärföräldrarna.

På Strövelstorps kyrkogård finns, cirka 25 meter innan man når kyrkporten, en gammal gravsten, belägen intill en stor urna som är uppmonterad på ett fundament. Denna gravsten är i motsats till de övriga vänd mot kyrkan, så att man måste stå med ryggen mot kyrkporten för att kunna läsa texten. Där vilar vår morfarsfar och vår morfarsmor. Stenen är vackert utformad och dekorerad med slingor och blad:

Vår mor var tidvis svårt sjuk, opererades många gånger, hade många svårigheter att kämpa mot. Hon klagade aldrig, svarade lite torrt:

"Tack, som vanligt.", om man frågade. Hon var en stolt natur, vars innersta tankar och känslor få kunde ana.

Mamma var utan åthävor eller många ord en god och övertygad kristen. En gång, under de sista svåra månaderna, skrev hon till sin syster: "Med den Osynlige för ögonen kan jag härda ut". Jag var ensam vid hennes dödsbädd. Hon dog som hon levat. Tacksam över livet och utan klagan.

Vår mor, "av gammal god rusthållarsläkt", som vår Mormor brukade uttrycka saken, och framför allt med ett religiöst arv, som hon ej förslösade, var en stark, kärleksfull och god människa. Personligen kan jag ej tänka mig en bättre mor.

Tullinge 6 juli 1986
Ilse Margareta Palmgren f.
Lundqvist

